

GRUMETS VERMELLS

ANTIBARBIS

SUPERMEGAEXTRAESCOLARS

MERCÈ ANGUERA

ANTIBARBIS. SUPERMEGAEXTRAESCOLARS. LECTURA 1

Vaig pujar al despatx de la Carme molt més tranquil·la que les altres vegades. La Teresa m'havia avisat que la directora volia parlar amb mi, i tota la classe es va esgarrifar. No sé què ens passa als de cinquè A que cada vegada que anem al despatx acabem reflexionant de valent. Potser és que, si no és allà, reflexionem més aviat poc. Però aquesta vegada la directora no em volia renyar, només volia acabar la xerrada que teníem pendent.

Quan vaig arribar, sabeu què estava fent la Carme? Parlant per telèfon? No! A l'ordinador? Tampoc! Mirant per la finestra com queia la pluja gelada de febrer? Ni parlar-ne. No ho endevinareu, segur. Jo, que ho vaig veure, no m'ho podia creure.

La Carme estava de quatre grapes, fent una fila ben poc elegant. Intentava mirar sota l'armari, amb el nas enganxat a terra.

—Carme? —vaig dir i vaig picar suaument la porta, que estava oberta. La Carme ni es va moure i va remugar no sé què. Vaig picar més fort—. Carme? Que t'ha caigut una lentilla? —Res, ni es va moure, però va remugar no sé què—. Carme! —gairebé vaig cridar.

Es va aixecar d'un salt i es va espolsar la faldilla.

—Uf! Havies d'haver trucat, dona, no us ho dic sempre? —Es va asseure a la seva cadira, darrere la taula gran—. Què vols? Què has fet, ara?

—Res, m'ha dit la Teresa que volies parlar amb mi...

—Ai, és veritat! —va mirar-me com si, de sobte, recordés qui era—. Un moment, que em tranquil·litzo, Eli...

Es va aixecar i, ara sí, es va posar a mirar per la finestra les gotes fines que feien brillar el carrer.

ANTIBARBIS. SUPERMEGAEXTRAESCOLARS. LECTURA 2

—Avui no heu pogut sortir al pati, eh? Pobre Teresa!

No sé pas per què ho diu, perquè la Teresa només surt al pati a vigilar, i no juga a res. Els dies que plou ens vigila directament des de la classe i està molt més còmoda, crec jo. Però potser m'equivoco.

La Carme em va mirar, encara de la finestra estant.

—És que saps que em passa, Eli? No m'he recuperat d'allò de la rata. Ja sé que és un disbarat, però cada dos per tres sento sorollets i m'espanto. Ara mateix m'ha semblat sentir una cosa així com ara crec, crec, crec a sota l'armari... —va sospirar—. Però no, ha estat una falsa alarma. Per sort.

—Però si la rata va marxar al carrer...

—Sí, ja, però mai se sap... Oh, i el senyor Joan encara està pitjor. No ha volgut enfilar-se cap més vegada a l'escala de mà des d'aquell dia! —va exclamar la Carme arronsant les espatlles.

—Per això encara hi ha penjat l'estel de Nadal al sostre de l'entrada?
—vaig preguntar, encuriosida.

—Sí, per això, i també perquè és tan bonic! El vau fer els de la teva classe, oi?

—Sí, se'l va inventar en Manel Josep.

—És un artista, en Manel Josep! En sentirem a parlar.

Vaig fer que sí amb el cap. I, com que la Carme no semblava que anés a dir res més, li vaig preguntar:

—Me'n torno a la classe?

—No, dona, que no hem parlat! Seu! Et volia preguntar per la Maria Montserrat...

—Doncs està molt millor! Ja és a casa. Es va trencar la cama de mala manera i li van haver d'operar i posar-li un ferro, però tot ha anat bé i ara només s'ha d'esperar uns dies sense posar el peu a terra.

ANTIBARBIS. SUPERMEGAEXTRAESCOLARS. LECTURA 3

—Va ser fent extraescolars, oi? — va preguntar la Carme.

—Sí, a taekwondo.

—A la classe? Fent lluita?

—Noo! Va ser a la dutxa, després de classe. Justament a ella la classe de prova li havia agradat molt, i va voler... —vaig callar en sec.

—Va voler què?

—Tancar la dutxa amb el peu.

—No em diguis!

—Sí, i això que el profe ens va avisar, que el que s'aprèn a taekwondo serveix només per a taekwondo. I tampoc ens havien ensenyat a tancar aixetes amb el peu, eh! Però no ho va entendre, i mira...

—Tu hi eres?

—Sí, i la Nao, i la Marta... però ens vam atabalar molt perquè la seva dutxa estava tancada i ella no podia moure's ni sortir... bloquejava la porta amb el cos.

—I què va fer?

—Doncs, ella ens va anar dient què havíem de fer. I això que la cama li feia molt i molt mal. Ens va dir que ens vestíssim i anéssim corrents a buscar la senyoreta de la porta del poliesportiu. Però quan va venir tampoc va poder obrir. Llavors vam anar a cridar el profe, i vam tirar una manteta a la Maria Montserrat perquè s'abrigués mentre esperàvem els bombers i l'ambulància. I després van venir els seus pares. Tots estàvem atabalats menys ella, que anava xerrant tota tranquil·la. Al final els bombers la van poder treure de la dutxa, però van haver de desmuntar la porta. Sembla que era antiga i s'obria no sé com, a l'inrevés. Ara faran dutxes noves, sense porta. Quan s'enduien la Maria Montserrat amb la llitera, el profe li va donar la mà i li va dir que tenia un esperit autènticament indomable.

ANTIBARBIS. SUPERMEGAEXTRAESCOLARS. LECTURA 4

—Se'm posa la pell de gallina, Eli! I què vol dir, un esperit indomable?

—És l'última de les cinc regles del taekwondo. Vol dir que ets prou fort perquè les coses dolentes que et puguin passar no et trenquin ni t'enfonsin. I la Maria Montserrat és així. Com amb la rata.

—I tant! Quina vergonya! M'alegro que tot s'hagi acabat bé. I no cal que et preguntis què n'has après, de la Maria Montserrat, oi? M'han dit que ja és una anti...anti...antiquè?

—Antibarbi, i tant!

Aquesta conversa li vam explicar a la Maria Montserrat fil per randa, a la tarda, en sortir de l'escola. Perquè ara, quan sortim, la passem a veure cada dia. No tornarem a fer taekwondo fins que ella no vingui. No seria el mateix. Ja ho hem dit als pares i al profe i hi estan d'acord. Ens guarden el lloc a totes quatre. Cap problema.

La Maria Montserrat, estirada al sofà tot el dia, s'avorreix molt. Per això l'anem a veure. Jo cada dia li faig cinc cèntims del que han explicat a classe i quins deures toquen, però no em fa gaire cas. S'estima més escoltar les històries de la Marta, que l'informa amb tots els pèls i senyals del que han fet, dit i pensat els de la classe des de les nou del matí fins a les sis de la tarda, menjador inclòs. I si una cosa no la sap, se la inventa. O fem una bona cursa automobilística amb la play que la Nao li ha deixat fins que es posi bé —la Nao es queixa que sempre guanya; és clar, té molt de temps per entrenar-se—. O llegir els Astèrix que li ha portat la Maru de la biblio...

ANTIBARBIS. SUPERMEGAEXTRAESCOLARS. LECTURA 5

Al final, la Maria Montserrat va venir amb crosses a l'escola.

El primer dia s'ho va passar pipa. Només d'entrar a la classe, tots li vam fer l'ona. Ella també va voler aixecar les crosses i de poc que no cau de cul al mig del passadís.

Baixar al pati també va ser complicat, per les crosses i perquè tothom aturava la Maria Montserrat per preguntar-li coses. Per exemple: «Com de llarg és el clau que portes? Em deixes les crosses un moment? Vas tenir por, allà a la dutxa? Corria molt, l'ambulància? Què et van dir, els teus pares? Et van renyar? Què és això de l'esperit indomable?» Evidentment, la Marta n'havia explicat les línies generals a tort i a dret, però la gent volia saber-ne els detalls. I la Maria Montserrat responia les preguntes com si fos famosa de tota la vida.

—El clau no és gaire llarg, fa uns cinc centímetres. És dins del fèmur, i d'aquí unes quantes setmanes m'operaran per treure-me'l. Les crosses no les puc deixar a ningú perquè sense crosses no em puc moure. Allà a la dutxa no vaig tenir por, però em feia molt mal la cama i no em podia moure gens ni mica. L'ambulància anava a tota castanya i amb la sirena posada; en només deu minuts ja vam ser a l'hospital. Els meus pares primer no em van renyar, però després, sí, perquè les dutxes no s'han de tancar amb el peu... a la dutxa és massa fàcil relliscar... I això de l'esperit indomable..., ho sento, és una cosa que només la sabem els que fem taekwondo.

—Quina barra —vaig dir-li a la Marta—. Si només ha fet taekwondo un dia i va ser perquè tu la hi vas convèncer!

ANTIBARBIS. SUPERMEGAEXTRAESCOLARS. LECTURA 6

—Deixa-la, pobra, que s'ho va passar fatal. Diu que no va tenir por, però sí, sí... Quan la van treure d'allà, feia una cara... Estava blanca com la paret —va recordar la Marta.

—Era pel mal a la cama. Diu la meva mare que trencar-se una cama fa un mal horrorós —va afegir la Nao.

—Va —vaig cridar als entrevistadors—, deixeu-nos baixar al pati, que se'ns passarà l'hora i no haurem ni esmorzat!

—Va, sí —va afegir-s'hi ella—. Deixeu-me lloc, que necessito molt d'espai, amb les crosses aquestes.

Però aviat tots ens vam tornar a acostumar a tenir la Maria Montserrat a classe. Amiga? Sí. Antibarbi? També, però fent la punyeta de tant en tant, com sempre. Ella es va acostumar a anar amb crosses, i al final jugava a futbol i tot, encara que d'amagat, perquè ho tenia prohibit. Però ella és així de bèstia. Ara ja sé quines coses es poden aprendre fora de l'escola, i a dins: a tot arreu es pot aprendre de tot. I de tothom es poden aprendre coses. Els ho deia a la Nao i la Marta, aquesta mateixa tarda, fent els deures al menjador de casa.

—De tu, sí, que m'has explicat el cicle de l'aigua i l'he entès. Però de mi també? —ha dit la Nao, amb resignació—. M'estranyaria.

—De mi, segur! —s'ha entusiasmat la Marta—. El meu germà petit, per exemple, de mi, n'aprèn una pila. Tot el que sap li he ensenyat jo. I el senyor Faris, el quiosquer pakistanès, també, que li he ensenyat una altra cançó perquè variï. La Pastora Caterina està molt bé per Nadal, però el Nadal ja ha passat...

—I quina li has ensenyat?

—La d'El Jan petit com balla.